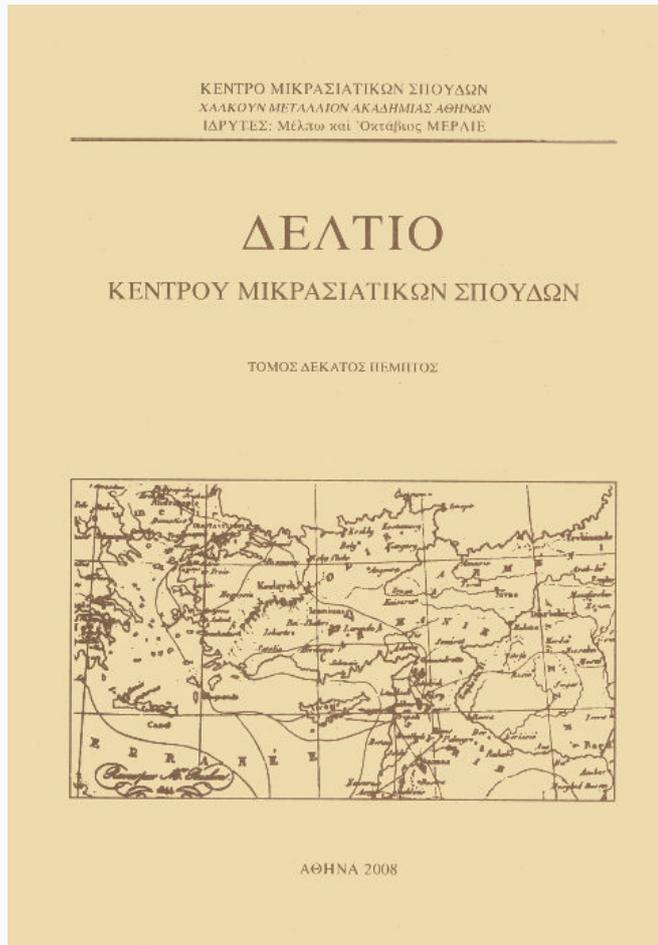

Δελτίο Κέντρου Μικρασιατικών Σπουδών

Τόμ. 15 (2008)

Μνήμη Αιδεσιμώτατου Θεόδωρου Θεοδωρίδη: (1910-2005)

Ιορδάνης Β. Παπαδόπουλος

doi: [10.12681/deltiokms.270](https://doi.org/10.12681/deltiokms.270)

Copyright © 2015, Ιορδάνης Β. Παπαδόπουλος

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Παπαδόπουλος Ι. Β. (2008). Μνήμη Αιδεσιμώτατου Θεόδωρου Θεοδωρίδη: (1910-2005). *Δελτίο Κέντρου Μικρασιατικών Σπουδών*, 15, 456-460. <https://doi.org/10.12681/deltiokms.270>

Μνήμη Αιδεσιμώτατου
ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΘΕΟΔΩΡΙΔΗ
(1910 - 2005)

Ὁ Θόδωρος Θεοδωρίδης, ὁ σεβαστὸς «Πατέρας τῶν Φαρασιωτῶν», ὁ ἀγαθὸς Λευίτης ἐκδήμησε, «ὑπνώσε» ὅπως λένε οἱ Φαρασιῶτες, πλήρης ἡμερῶν στὶς 13 Φεβρουαρίου 2005. Γεννήθηκε στὸ Βαρασὸ τὸ 1910. Τὰ Φάρασα ἦταν «ἓνα ἑλληνικὸ κύτταρο» στὰ βάθη τῆς Ἐνατολῆς. Πατέρας του ὁ Ἀναστάσιος Θεοδωρίδης ἀπὸ τὸ Καρασαντί, ἀποικία τῶν Φαράσων. Ὑπηρετοῦσε ὡς γραμματοδιδάσκαλος στὸ Βαρασὸ, ὅπου γνώρισε καὶ παντρεύτηκε τὴ Φαρασιώτισσα Ἀνάστα. Σ' αὐτὴ τὴν «ἀετοφωλιά», mid d'aigle ὅπως ἔλεγε τὸ 1884 ὁ Reclus, «σύμβολο», ἓνα ἑλληνικὸ κύτταρο στὰ βάθη τῆς Ἐνατολῆς κατὰ τὸν Octave Merlier*, δίδασκε τὰ ἑλληνικὰ γράμματα καὶ ἐμφυσοῦσε τὸ ἑλληνικὸ πνεῦμα στὶς ψυχὲς τῶν μικρῶν παιδιῶν. Ὁ Θόδωρος, ὀχτῶ ἐτῶν ὀρφάνευε ἀπὸ πατέρα καὶ ἡ μάνα του τὸν πῆγε στὸ Ὁρφανοτροφεῖο τῆς Μονῆς Ἰωάννου Προδρομοῦ στὸ Ζιντζι Τερέ (Φλαβιανά). Ἐκεῖ λειτουργοῦσε καὶ ἡ Κατὰ Καισάρειαν ἱερατικὴ Σχολή, ὅπου φοιτοῦσαν παιδιὰ ἀπὸ ὅλη τὴν Καππαδοκία ποὺ προορίζονταν γιὰ Ἱεροδιδάσκαλοι στὶς κοινότητες τῆς ὁμογένειας. Ἰδρυτὴς τῆς Σχολῆς ἦταν ὁ Παῖσιος Β', Διευθυντὴς ἀπὸ τὸ 1805 καὶ Μητροπολίτης Καισαρείας, ἀπὸ τὸ 1832 ὡς τὴν ἐκδήμησή του τὸ 1871. Φαρασιώτης ὁ ἴδιος, ὄρισε καὶ ἄφησε ἐντολὴ στὴ διαθήκη του, κάθε χρόνο ἔξει ὀρφανά ἀπὸ τὰ φαρασιώτικα χωριά νὰ φοιτοῦν δωρεάν στὸ Ὁρφανοτροφεῖο.

Κατὰ τὴν Ἑλληνοτουρκικὴ σύρραξη ἡ Ἀμερικανικὴ Ἀποστολὴ Near East Relief συγκέντρωσε στὴν Καισάρεια καὶ περιέβαλε 1.500 ὀρφανά, τὰ ὁποῖα μετέφερε στὴν Ἑλλάδα μετὰ τὴν καταστροφὴ. Ἐδῶ ὁ Θόδωρος, ὕστερα ἀπὸ πέντε χρόνια, τὸ 1923, συνάντησε στὴν Κόρινθο τὴ μητέρα του, τὴ

---

* Octave Merlier, *Proverbes de Farassa*, Collection de l'Institut Français d'Athènes, Ἀθήνα 1951, σ. 7.

γιαγιά του Χατζή Δέσποινα και τὰ ἀδελφία του Ταμάμα και Εὐαγγελιστή. Τελείωσε τὸ Γυμνάσιο και γράφτηκε στὴν Ὀδοντιατρικὴ Σχολή, ὅμως δὲν τοῦ πῆγαινε ἡ Ὀδοντιατρική, τὸν τράβηξε ἡ Ἐκκλησία και φοίτησε στὴ Θεολογικὴ Σχολή Ἀθηνῶν. Ὁ ἀοιδίμος Δαμασκηνός, Μητροπολίτης τότε Κορινθίας και μετέπειτα Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν και πάσης Ἑλλάδος, εὐλόγησε τὸν γάμο του μετὴν Ἀνατολή, ὄραφή και αὐτὴ ἐκ Πόντου, τὴν ὁποία εἶχε ὑπὸ τὴν προστασία του. Χειροτόνησε τὸν Θόδωρο Διάκονο, σὲ ἡλικία 24 ἐτῶν, και κατόπιν σὲ Πρεσβύτερο.

Ἡ πρεσβυτέρα Ἀνατολή «μοιράστηκε» τὸν παπα-Θόδωρο μετὴς ἄλλες δύο ἀγάπες του: τὴν Ἐκκλησία και τὰ Φάρασα. Ὁ παπα-Θόδωρος εἶχε πάθος μετὴν ἀλησμόνητη πατρίδα, αὐτὴ τὴν *Ποῦλια* τοῦ Ἀντίταυρου μετὰ ἑπτὰ ἀστέρια: Βαρασό, Ξουρτζάδι, Καρσαντί, Ἀφσάρι, Σατί, Κίσκα, Τσουχούρι. Ἡ παπαδιά ὑπέμενε ἀδιαμαρτύρητα τὶς δραστηριότητες τοῦ πολυάσχολου συζύγου της. Τοῦ χάρισε τρία ἐξαιρετικὰ παιδιά, τὰ ὁποία ἀνέθρεψε μετὰ αὐστηρῆς χριστιανικῆς ἀρχῆς. Τὴ Δέσποινα, στὴν ὁποία ἔδωσε τὸ ὄνομα και τὴν ἀγάπη ποῦ εἶχε στὴ γιαγιά του Χατζή Δέσποινα, τὸν Ἀναστάση, ποῦ χάθηκε πρόωρα και πῆγε νὰ τὸν ὑποδεχτεῖ στὸ ξόδι του, και τὸν Βαγγέλη. Ἐτύχησε νὰ χαρεῖ γαμπρούς, νύφες και ἐγγόνια, ὅλα προκομμένα.

Ἐπηρεήθηκε στὶς ἐνορίες Ἁγία Παρασκευὴ (1937), Ἐσταυρωμένο Αἰγάλεω (1945), Ἀγ. Δημήτριο Φειρῆ (1949), Προφήτη Ἥλια Ριζουπόλεως (1969), στὸ Περιστέρι. Πρόσφερε τὶς ὑπηρεσίες του στὸ ΚΕΒΟΠ (1948-51), στὸ ὄργανοτροφεῖο Βουλιαγμένης, στὸ Ἀσυλο Ἀγ. Ἀνδρέου Ν. Σμύρνης, στὸν Ἀγ. Ἀθανάσιο Θησείου, στὸν Ἀγ. Φίλιππο και στὸ Μερόπειο Ἰδρυμα Ἀγ. Ἰσιδώρου Χρυσοκαστριώτισσας. Ἀλλὰ κατάθεση ψυχῆς στὸ ἐξομολογητήριο Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Πύλης Ἀγορᾶς «Παναγία ἡ Γρηγορούσα», ἀπὸ ὅπου πέρασε και πῆρε τὶς εὐλογίες του ἡ μισὴ Ἀθήνα.

Ὁ παπα-Θόδωρος, ὅταν ἄφηνε τὸ Εὐαγγέλιο, ἔπιανε τὸ καλέμι νὰ γράφει λαογραφικά, τὸ μικρόφωνο και τὸ κασετόφωνο νὰ ἐγγράφει τραγούδια, τὴ φωτογραφικὴ μηχανὴ και τὴν κάμερα νὰ ἀποτυπώσει τελετές, χορούς, τραγούδια και ἄλλες δραστηριότητες, τοπία ἀπὸ τὶς ἀλησμόνητες πατρίδες, τὶς ὁποῖες ἐπισκέφτηκε δύο φορές ὡς συνεργάτης τοῦ Κέντρου Μικρασιατικῶν Σπουδῶν. Παράλληλα μετὰ τὰ ποιμαντικά του καθήκοντα ἀσχολήθηκε μετὰ τὰ λαογραφικά τῶν Φαράσων. Ἡ γνωριμία του, τὸ 1933, μετὸν ἑλληνοστὴ Richard Dawkins, ποῦ ἐπισκέφτηκε τὰ Φάρασα τὴ δεκαετία 1910 και ἔγραψε γιὰ τὸ γλωσσικὸ ἰδίωμα τῶν Φαράσων και παραμῦθι, ὑπῆρξε καθοριστικὴ γιὰ τὴν ἐνασχόληση τοῦ Θόδωρου μετὰ Καππαδοκικά. Συνεργάστηκε ἀπὸ τὸ 1935 μετὸ Κέντρο Μικρασιατικῶν Σπουδῶν (Κ.Μ.Σ.) και ἦταν ὁ ἀγαπημένος φίλος τοῦ ζεύγους Μέλπωσ και Ὀκτάβ Μερλιέ. Τὸ 1955

τὸ Κέντρο Μικρασιατικῶν Σπουδῶν τοῦ ἀπένευμε τιμητικὴ πλάκετα γιὰ τὴν προσφορά του.

Στὸ ἐπιστημονικὸ *Δελτίο* τοῦ Κέντρου Μικρασιατικῶν Σπουδῶν δημοσίευσε μελέτες καὶ πρόσφερε στὸ Κέντρο πλούσιο χειρόγραφο λαογραφικὸ ὕλικό. Ἔχει δημοσιεύσει ἄρθρα στὸ ἐπιστημονικὸ περιοδικὸ *Λαογραφία* τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, ἡ ὁποία τὸν βράβευσε γιὰ τὴ δράση του καὶ γιὰ τὸ *Λεξικὸ τῆς Φαρασιωτικῆς γλώσσας* (7.000 λέξεις). Συνεργάστηκε μὲ τὴν Ἐνωση Σμυρναίων, δημοσίευσε στὰ *Μικρασιατικὰ Χρονικά*, «Σύγγραμμα Περιοδικῶν» τῆς Ἐνωσης Σμυρναίων, λαογραφικὲς μελέτες γιὰ τὰ ἦθη καὶ τὰ ἔθιμα, τὰ τραγούδια, τὰ τοπωνύμια, τὴ γλῶσσα τῶν Φαράσων. Ἄρθρα δημοσίευσε στὶς ἐφημερίδες *Προσφυγικὸς Κόσμος* - *Ἀρχεῖο τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Ἀνατολῆς*, *Μικρασιατικὴ Ἥχώ* τῆς Ἐνωσης Σμυρναίων, *Νέα Μοσχάτου*, *Μακεδονία* τῆς Θεσσαλονίκης. Ἄφησε πλούσιο καὶ πολῦτιμο ἀνέκδοτο χειρόγραφο ὕλικό γιὰ τὸ λεξικὸ τοῦ γλωσσικοῦ ιδιώματος τῶν Φαράσων κ.ἄ.

Ὁ παπα-Θόδωρος ὑπῆρξε ὁ ἱστορικὸς ἡγέτης τῶν Φαρασιωτῶν ποὺ ἐγκαταστάθηκαν στὴν Ἀττικὴ. Γιὰ δεκαετίες διετέλεσε Πρόεδρος τοῦ Συλλόγου «Τὰ Φάρασα τῆς Καππαδοκίας», τὸν ὁποῖο ἀνασύστησε τὸ 1953 ὕστερα ἀπὸ ἀδράνεια ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς Κατοχῆς. Μὲ πολλὲς καὶ ἐπίπονες προσπάθειες κατὰ τὶς δεκαετίες τοῦ 1960-1980 ἴδρυσε τὴν Ἐστία τῶν Φαρασιωτῶν, ὅπου ἐδρεῦει καὶ ὁ Σύλλογος «Τὰ Φάρασα τῆς Καππαδοκίας», στὸ Μοσχάτο (Νάξου 3). Ἡ Γενικὴ Συνέλευση τῶν μελῶν τοῦ Συλλόγου Φαράσων, τὸ 1994, τὸν ὀνόμασε «Πατέρα τῶν Φαρασιωτῶν» καὶ τοῦ ἐπέδωσε ψήφισμα. Ὑπῆρξε ἰδρυτικὸ μέλος καὶ γιὰ δεκαετίες πρόεδρος τῆς Πανελληνίας Ὄμοσπονδίας Καππαδοκικῶν Ὄργανώσεων.

Μὲ τὸν «παπάκα» μου, ἔτσι ἀποκαλοῦσα τὸν πνευματικὸ μου πατέρα, εἶχαμε ἀτέλειωτες συζητήσεις γιὰ τὰ Φάρασα τῆς Καππαδοκίας, ἀπὸ τὸ 1961 ποὺ τὸν συνάντησα στὴν Ἀθήνα. Ἡ γνωριμία μας προηγήθηκε κατὰ μιά δεκαετία «δημοσιογραφικά» στὶς στήλες τῆς ἐφημερίδας *Μακεδονία* τῆς Θεσσαλονίκης. «Διαφωνοῦσαμε» γιὰ θέματα ποὺ ἀφοροῦσαν τὰ Φάρασα Καππαδοκίας. Δέν εἶμαι βέβαιος πὼς ὑπῆρξε ἀντάξιος συνομιλητής, ἀλλὰ πιστεύω πὼς ἤμουν καλὸς ἀκροατὴς τοῦ χειμαρρῶδους λόγου του. Ἡ ἐπωδὸς σὲ κάθε μας συζήτηση ἦταν «*Γιορτάνη, σὺ πρέπει νὰ συνεχίσεις τὸ ἔργο μου γιὰ τὰ Φάρασα*». Ἐκανα σημαντικὴ προσπάθεια νὰ φανῶ ἀντάξιος συνεχιστής. Δέν ξέρω σὲ ποιὸ βαθμὸ τὸ πέτυχα. Εὐελιστώ πὼς ἡ ἐγγονὴ τοῦ Ἀνατολή, φιλόλογος καὶ ὑποψηφία διδάκτωρ, νὰ εἶναι ἄξια συνεχιστής, γιὰ νὰ ὀλοκληρώσει τὸ ἔργο ποὺ ἄφησε ὁ ἀοίδιμος.

Οἱ Φαρασιῶτες Ἀττικῆς σὲ ἐνδειξὴ εὐγνωμοσύνης καὶ ἀγάτης στὸ πρό-

σωπο τῆς Μέλπωσ Μερλιέ, σὲ Γενικὴ Συνέλευση τῶν μελῶν τοῦ Συλλόγου, τὴν ἀνακήρυσαν, μὲ ψήφισμα, «Μεγάλῃ Μητέρα καὶ Πρώτῃ Φαρασιώτισσα» καὶ τῆς ἐπέδωσαν τὸ Δίπλωμα:

Ψήφισμα.

Μεῖς τοῦ εἴμαστε σὴν Ἀθήνα τζαὶ σὸν Πειραιᾶ οἱ Βαρασῶτοι σήμερο τὴν Τζερετζή, σ' Ἀπρίλη τὰ 4 τοῦ 1954 σωρεύνταμε σὸν Ἔξ. Προδρόμο τοῦ Ρέντη νὰ ὀρτάσουμε τοῦ Ἔξ. Βαράση τζαὶ Ἰωνᾶ τὴν ὀρτή. Ἀτὸ οἱ Ἅγιοι ἦσαντε τοῦ χωροῦ μας ζ' Ἐκκλησίας οἱ Ἅγιοι τζαὶ ὀρτάσκαμὲν τα κάτα χρόνο σοῦ Μάρτη τὰ 29.

Ἀτὲ τὴ μία ἡώραμ ἂν καὸ σειράς, τοῖπ μας ντάμα νὰ νανοστοῦμε τὸ γλυτζύ μας τὸ Βαρασῶ! Ὁ Βαρασῶς μας πέμεινε σὶς Τοῦρτζοι γὰ μὰ χάθει, νὲ πάλι ζελιμωνέθῃ! Ἐν σὴν καρντία μας πῆσου ἄρο!

Ἄρωσές τα τσ' ἡφαρές τα ἀδὲ Cὺ ἔ Μαντάμα Μέλπω Μερλιέ! Cὺ τὰ ἔβκαλες σὴ μέση, σὸν κόσμο γνέντα τζαὶ σὶς Ψαλτάροι! Μὸ Cὺ δώτζες σοῦ κόσμον τὶς ἄκρες ἄλια τοῦ ἦτον ὁ Βαρασῶς ἂ Ρωμάκο χωρίος τοῦ κράτσεν σὼς στέρου τὴ Χριστενοσύνη τοῦ τζαὶ τὸ παλὸν τὸ Ρωμάκον τὴ γουῶσσα.

Ἄπιδου στήν ἄκρα, τοῖπ οἱ Βαρασῶτοι, ποῖκαμ μὸ τὴν καρντία μας τὸ κατζὶ νὰ Cὲ εἶποῦμε τοῦ Βαρασῶν μας τὸ ΜΕΓΟ Η ΜΑ τζαὶ ΤΟ ΠΡΩΤΙΝΟ Η ΒΑΡΑΣΩΤΣΑ

Σὴν Ἀθήνα σ' Ἀπρίλη τὰ 4 τοῦ 1954

Ἄδὲ τοῖς Βαρασῶτοι ἡ Επιτροπὴ

(Ἐμεῖς ποῦ εἴμαστε σὴν Ἀθήνα καὶ στὸν Πειραιᾶ οἱ Βαρασῶτες, σήμερα Κυριακὴ 4 Ἀπριλίου 1954, συγκεντρωθήκαμε στὸν Ἅγιο Προδρόμο τοῦ Ρέντη νὰ γιορτάσουμε τοῦ Ἁγίου Βαράση καὶ Ἰωνᾶ τὴ γιορτή. Αὐτοὶ οἱ Ἅγιοι ἦταν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ χωριοῦ μας Ἅγιοι ποῦ γιορτάζαμε κάθε χρόνο στὶς 29 τοῦ Μάρτη. Αὐτὴ τὴ φορὰ βρήκαμε μιὰ καλὴ εὐκαιρία ὄλοι μαζί τὸ γλυκὸ μας Βαρασῶ νὰ θυμηθοῦμε! Ὁ Βαρασῶς μας ἔμεινε στοὺς Τοῦρκους, μὰ οὔτε χάθηκε μίτε λησμονήθηκε. Εἶναι ὀλοζόντανος μέσα σὴν καρδιά μας!

Ἐσὺ Μαντάμ Μέλπω Μερλιέ τὸν ἀνάστησες καὶ τὸν ἔφερες ἐδῶ! Ἐσὺ τὸν παρουσίασες σ' ὄλο τὸν κόσμο καὶ στοὺς λογίους! Μόνο σὺ στὰ πέρατα τοῦ κόσμου ἔστειλες μῆνυμα πὼς ὁ Βαρασῶς ἦταν ἓνα Ρωμοχωρὶ ποῦ κράτησε ὡς τὸ τέλος τὴ Χριστιανοσύνη καὶ τὴν ἀρχαία Ροῦμικη γλώσσα. Ἐξ αἰτίας αὐτοῦ, ὄλοι οἱ Βαρασῶτες δόσαμε λόγο ἐκ βάθους καρδιάς νὰ σὲ εἶποῦμε τοῦ Βαρασῶν μας ἡ ΜΕΓΑΛΗ ΜΑΝΑ καὶ ΠΡΩΤΗ ΒΑΡΑΣΩΤΙΣΣΑ

Ἀθήνα 4 Ἀπριλίου 1954

Ἐδῶ ἡ Ἐπιτροπὴ τῶν Βαρασιωτῶν)

Ἦτορα ἀπὸ σαράντα χρόνια ἦλθε ἡ σειρὰ τοῦ παπα-Θόδωρου. Ἐπρεπε οἱ Φαρασιῶτες νὰ ἀποκτήσουν καὶ «Πατέρα». Οἱ Φαρασιῶτες τῆς Ἀττικῆς, σὲ Γενικὴ Συνέλευση τὸ 1994, ἀνακήρυσαν τὸν παπα-Θόδωρο «Πατέρα τῶν Φαρασιωτῶν» καὶ τοῦ ἐπέδωσαν τὸ Ψήφισμα:

Μοσχάτο, 3 Ἀπριλίου 1994

Σήμερα, Τζερετζή, τ' Ἀπρίλη στὰ τρία τοῦ 1994, μεῖς τοῦ ἤραμα σὸ Βαρασό, τζαί στὰ πομνά τὰ χωριά Ἀφσάρι, Κίσκα, Σαττί, Τσουχούρι, Καρσαντί, ἄντροι, ναίτζες, γιοί, κόρες, γαμπροί, νυφάδες τζαί ἴγγονα, ἀδὲ σὸ Μοσχάτο, σὸ Φαρασιωπὸν τὸ Μαγαρά, μετ' ἔ στόμα ὀρίζουμι Παπάκα μας τὸν αἰδεσιμώτατο Θεόδωρο Θεοδωριδῆ. Ὁ παπὰ Θεόδωρος ἦτονι κοντά μας ἐξήντα χρόνες, σὰ ζόρε τζαί σὶς χαρές. Τὰ πουγά στ' ἐμᾶς βάπτισε, στεφάνωσε, ξομολόγησε τζαί δῶκεν μας τὴ Θεία Τζοινωνία. Σαράντισε τίς λεχῶνες τζαί ποίκεν εὐχέλαιον σὰ σπίτα μας. Γονατίζουμι μπρό του, φιάμι τὸ σέρι του τζαί εὐχόμεστε νὰ ζήσει πονὰ χρόνες ντὰ χαροῦμε κοντά μας τζαί νὰ μᾶς εὐλογεῖ.

(Μοσχάτο, 3 Ἀπριλίου 1994. Σήμερα Κυριακή 3 Ἀπριλίου 1994, ἐμεῖς ποῦ ἤραμα ἀπὸ τὸ Βαρασό καὶ τὰ λοιπὰ χωριά Ἀφσάρι, Κίσκα, Σαττί, Τσουχούρι καὶ Καρσαντί, ἄντρος, γυναῖκες, γιοί, κόρες, γαμπροί, νύφες καὶ ἐγγόνια, ἐδῶ σὸ Μοσχάτο, σὸ Μέγαρο τῶν Φαρασιωπῶν, με ἓνα στόμα ὀρίζουμι Πατέρα μας τὸν Αἰδεσιμώτατο Θεόδωρο Θεοδωριδῆ. Ὁ παπα-Θεόδωρος ἦταν κοντά μας ἐξήντα χρόνια, στὶς δυσκολίες καὶ στὶς χαρές μας. Τοὺς πολλοὺς ἀπὸ μᾶς βάπτισε, στεφάνωσε, ξομολόγησε καὶ μᾶς ἔδωσε τὴ Θεία Κοινωνία. Σαράντισε τίς λεχῶνες καὶ ἔκαμε εὐχέλαιο στὰ σπίτια μας. Γονατίζουμε μπρός του, φιλοῦμε τὸ χέρι του καὶ εὐχόμεστε νὰ ζήσει πολλὰ χρόνια νὰ τὸν χαροῦμε κοντά μας καὶ νὰ μᾶς εὐλογεῖ.)

Ὁ παπα-Θεόδωρος ἔζησε κοντά μας καὶ μᾶς εὐλογοῦσε ἀκόμη δέκα χρόνια. Στὸ ξόδι του ἀπευθύναμε τὸν ὕστατο χαίρετισμὸ στὴ μητρική μας γλώσσα, τὰ Ρωμάκα:

Παπάκα μας! Ἐξήντα χρόνες ποίτσες τὸ χιζμέτι τοῦ Χριστοῦ. Τζὰς βροθεῖς κοντά του ἔρεπ τζαί ποίταξε μας τὴν εὐλογία του. Τζὰς ἀντίεσις τὸν Ἅγιο Ἀρσένιο τὸν Χατζαῖ Ἐφεντή τοῦ σὰ ἔβκαλην στὴν κολυμπήθρα τζαί σὰ μύρωσε, δῶς τὰ πονὰ σελάμα μας τζαί ἔρεπ τὴν εὐσή του. Παπάκα μας καὶ νὰ ὑπᾶς σὸ μακρὺ σου τὴ στράτα σὶς μακαρισμένοι!

(Πατερούλη μας! Ἐξήντα χρόνια ὑπηρέτησες τὸν Χριστό. Σὰν βροθεῖς κοντά του ζήτη καὶ στέυλε μας τὴν εὐλογία του. Ὅταν συναντήσις τὸν Ἅγιο Ἀρσένιο ποῦ σὲ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν κολυμπήθρα καὶ σὲ μύρωσε, δῶσε του πολλὰ χαίρετισματα καὶ ζήτη τὴν εὐχή του. Πατερούλη μας καλὸ κατευόδιο στὴ μακριά σου στράτα πρὸς τοὺς μακαρισμένους!)

ΙΟΥΡΑΝΗΣ Β. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ